

MINNINGARORÐ

Minningarorð um vinmannin **Thormann M. Vang,** á Bø í Froðba, sum andaðist 21. novembur, 66 ára gamal

Tað eru summar løtur í lívinum, har ið alt bara steðgar upp, ja nærmast fast-frystir, tíðin og livið sum heild steðgar á eina løtu.

Fyri meg var enn ein av hesum løtum tann 21. novembur seinnapartin, júst lendur í Kastrup úr Barcelona.

Eg hevði ringt á fartelesonina hjá vininum Thormann fyri at vita, hvussu stóðan var hjá honum, men ongin svaraði, telefonin var avbrotin, “onki samband er við fartelesonina í løtuni” varð sagt, - hetta var ikki vanligt fyri Thormann. Hansara telefon hevði aldrin verið sløkt øll árin, eg hevði kent hann, og eg føldi á mær, at okkurt ikki var sum tað átti at vera. Ringdi tí til sonin, Mortan, og fekk feigdarboðini um, at min góði vinur, Thormann var farin til ein stað, haðani ikki vendist aftur. Hann var slóknaður tíðliga hósmorgunin tann 21. novembur eftir einans 3 daga sjúkraregu, við øllum sinum nærmastu kring seg.

Hesa løtuna steðgaði alt upp hjá mær. Eg sat í Kastrup og læt bara tárini renna, ansaði ongan kring meg, hugsaði um, hvussu óráttvíst hetta var, hvussu ótrúliga meiningsleyst tað var, og hvussu skjótt alt bara kundi vera yvirstaðið. Livið, sum vit næstan taka fyri givið, má staðfestast, er bert ein lænt gáva, sum hevur avmálda tíð, ein lítill løta í tíðarinnar havi, til tað aftur verður tikið frá okkum.

Mangan heldur man, at tað er so óráttvíst og meiningsleyst, og tað helt eg hesa løtu, eg fekk boðini um deyða vinmann mín. Hví skuldi Thormann doyggja, einans 66 ára gamal, hann sum sýntist at vera nærmast ódeyðiligur og hevur verið sterkur, hart arbeiðandi maður í mong ár. Var júst blivin abbi aftur at tveimum áttabørnum við fáum daga millumbili, og annars komin hartil í lívinum, har hann kundi havt notið sitt otium saman við sinum kær. men soleiðis skuldi ikki vera. Tíðin var komin, timaglasíð var runnið, hóast alt ov tíðliga.

Okkara seinasta samrøða var fríggjakvøldið 15. novembur, tá vit høvdu eitt gott prát, men tú segði mær, at tú skuldi til kanningar á Landsjúkrahúsinum mánadagin eftir, men annars vart tú sum tú plagar, fryntligur og prátingarsamur. Eitt beit eg tó merki í, og sum eg síðan havi hugsað nógv um. Tað var tá ið tú segði við meg : ” Tíðin vil vísa, hvat er galið, men Johan, eg eri ikki bangin fyri at doyggja!”, og eg minnst meg svara:

”Ikki tvætla um at doyggja, nú verður tú kannaður, og so taka vit tað harfrá.”

Í bakspeglinum hugsar eg nú : ”Vinur mín, tú mást ivalyst sjálvur hava følt teg meira sjúkan enn tú vildi vísa!”

Thorman og komu at kennast í 1982, tá eg sum ungur stjóri á Gørðunum í Vági byrjaði samstarv um at gera sonevnda Suðuroyarhúsið. Í dag standa hundratal av hesum húsum kring landið, smíðað av Thormanni og hansara fólki.

Síðan okkara felags verkætlan byrjaði í 1982, hava vit verið bestu vinmenn, okkara kemi var sera góð, og hóast lond skiltu okkum í árávís, og samstarvið eisini helt uppát so hildu vit sambandið og vinalagið viðlíka øll árin. Seinastu árin hava vit aftur arbeitt saman, ferðast saman og hugna okkum saman. Vit hava havt góðar løtur at minnst aftur á. Ætlanin var eisini, at vit skuldu hittast í komandi ári men so skuldi ikki verða. Tað góða er, at minnini kann ongin taka frá einum, og tey hevur man eftir, eisini eftir, at deyðin skilir okkum.

Gjøgnum árin hava vit havt nógv saman, og tað hava verið bæði góðar og minni góðar løtur, og ikki altið hevur verið lætt at drivið byggivirksemi. Tað hevur verið upp og niður sum alt annað, men Thormann hevði tey góðu evnini til altið at siggja tað positiva í øllum, og altið at siggja nýggjar møguleikar. Hann var praktiskur og dugdi sera væl at leggja arbeiðið til rættis. Tað eru stóru verkætlanirnar saman við soninum, Mortani, eisini gott dømi um. Byggiverkætlanir, sum hava verið framdar upp á rekordtíð. Tey bæði stóru

Uppisjóvarvirkini, sum bygd eru, Varðin Pelagic á Tvøroyri og Pelagos

í Fuglafirði, sum bæði blivu bygd upp á sera stutta tíð, ja neyvan hevði nakar annar gjørt tykkum hetta eftir. Tað sama var við at byggja uppáftur Varðan Pelagic, eftir ræðuliga eldsbrunan, sum legði virkið í øsku.

Hetta virkið stendur nú á Tvøroyri sum ein rættur varði eisini fyri teg Thorman og tað tú megnaði.

Ein týdandi býarmynd í virkseminum og umhvørvinum á Tvøroyri er ikki meira. Thormann er farin hagar vit øll einaferð skulu, um deyðans sýn, men tað tú útinti í verki stendur eftir teg í Suðri og kring alt landið.

Hesin fryntligi og vinsæli, kurluti, ljóshærði froðbingurin var nakað serligt, og hevði evnir sum fáur. Fullur í orku og vitan, dugdi sera væl at fara við fólki. Hann fekk altið eitt smil fram, og ein stuttligan bemerkning til øll hann samskipti við. Við sinum ljósa sinni og sínum máta at vera uppá, var hann ein góður samstarvsfelagi. Vóru ósemjur í samband við arbeiðið ella avbjóðingar sum skuldu greiðast, so var hann eisini sera góður til at loysa slíkt, so at alt endaði sum tað skuldi. Jú sannilga, hann hevði serlig evni til at duga væl at fara við fólki.

Hann varð skilagóður, arbeiðssamur og altið ein, sum man kundi venda sær til, um á stóð. Hann hevði altið uppskot upp á loysnir, hvørt tað so hevði við arbeiðið ella sjálvan gerandisdagin ella ein sjálvan at gera.

Thorman segðist verða djarvur sum fáur, og sum unglingi er mær sagt, at tað stóð ikki á hjá honum at síga niður eftir seyði, sum var komin illa fyri í brattlendi, eins og tað at ganga í Froðbiarnípuni, var sum at

ganga á sløttum hjá honum. Umframt sitt strævnað starv sum handverksmeistari við mongum stórum byggiverkætlanum, so var hann eisini stórir jarðaeigari og hevði haga við nógvum áseydi at røkja.

Hetta var hansara andarhol, hansara frístað, sum hann hevði stóran alsk til.

Djórini hevði stóran týðning fyri hann, og tú sá sjáldan Thorman í bilinum uttan sínar seyðahundar.

Eg minnst so sera væl, tá ið synirnir vóru yngri, og Thorman ofta var í Vági tá var altið annar sonurin, Mortan ella Magnar við honum, og so ein seyðahundur við í bilinum, sum var ímyndin av hesum 3 kleyvara.

At sleppa burtur í haga at røkta sínar seyðir gjørdi honum gott. Bert fáar vikur áðrenn hann legðist sjúkur, ringdi hann meg upp á vegis nidan á Froðbiarnakk at hyggja eftir seyði. Tá segði hann mær, hvussu vælsignað tað var at sleppa burtur frá stressinum og niðan til seyðin. Ja, ikki kann sigast annað enn, at tað fyri hann hevði tað nógv at siga at hava við djórini at gera.

At koma í heimið hjá Thormanni og Herfrið úti á Bø hevur altið verið sum at koma heim til sín sjálvs, man fólir seg væl, sum húsfólk, og altið vælkomnan, hóast man veit, at dagurin ofta hevur verið strævin, og tað takki eg fyri.

Góði Thorman, eg kundi skriva so nógv meira um teg sum persón og menniskja og ikki minst sum vin, og eg vildi so innliga ynskt, at tær untist mong fleiri ár her á fold saman við tinum og okkum øllum vinum, sum sita eftir og syrgja og harmast um, at tú ikki ert ímillum okkum meira.

Hallur Joensen syngur so vakurt :

Livið er ein lítill løta
Alt tú eigur fánar her
Gingin er hin evsta gøta
Bara kærleikin tá eftir er.

Og júst so er, livið er ein lítill løta, tað mugu vit ásanna. Vit sum kendu teg fara at minnst teg við takksemi og kærleika og fara at goyma øll tey góðu minnini og løturnar í okkara hjørtum.

Eg veit at har tú nú ert hevur tú tað gott og spreidd gleði og smil og vænti eg, at vit siggjast aftur á tí eina degi.

Góða Herfrið, Mortan, Magnar, Óluva, áttabørn og versynir og verdøtur, má Harrin geva tykkum styrki í hesi tungu tíð, sum liggur fyri framman.

Við hesum fáum fátøku orðum lýsi eg frið yvir vinmannin Thormann Vang.

Tórshavn, jólaaftan 2019
Johan Dahl